

Kázání Růžďka 17.3.2024

„Co myslíte? Přijde na svátky?“ (vstup 756,1)

Introit: **Žalm 42, 1-6**

Píseň 702 Modlitba

Píseň 313

Čtení: Jan 7, 1-18

Text kázání: Jan 11, 55-56

Milí přátelé, bratři a sestry,

co pro vás znamená postní období? Je pro vás zvláštním **časem ztišení**? Anebo všechno jede ve vyjetých kolejkách, tak jak jste zvyklí po celý rok? Vnímáte nějak jinak ten předvelikonoční čas, anebo to není pro vás důležité? A děláte v postním období něco jinak než během celého roku? A co vlastně máme dělat? Máme jíst střídavě, vynechat nějaké pokrmy či nápoje? Máme něco takového v Bibli? Nechci dnes kázat o půstu, ale o postním a předvelikonočním období. Nechci o tomto období kázat jako by nám mělo být něco nařízeno. Chci o tomto období mluvit jako o **příležitosti**. O příležitosti **hledat Boží tvář**. O příležitosti hledat Pána Ježíše. O příležitosti se s Ním také setkat.

V postním a zvlášť již nyní v tom předvelikonočním období můžeme **upínat své oči i své srdce k cestě Pána Ježíše směrem k Jeruzalému a na golgotský kříž**. Rozjímat nad tím. Jak pro něj to muselo být velmi těžké a přece šel. V Jeho dobrovolné cestě na kříž můžeme v tomto období zvlášť vidět obrovský důkaz Boží lásky ke mně i k tobě. Nicméně Bůh touží po tom, aby Velikonoce pro nás nebyly jen nějakým svátkem, kde si to jen připomeneme, nebo kde se zachovávají jen nějaké tradice a po svátcích se všechno vrátí do těch starých kolejí. Bůh touží po tom, abychom se Ním setkali. Vzkříšený Kristus chce vstoupit do našich svátků, do zažitých rituálů, do našich zvyků i zlovyků, chce nám totiž dát mnohem víc. Chce nám dát novou šanci. Chce nás obnovit. Chce nám být na blízku. Bůh touží po tom, abychom byli živi z Jeho blízkosti, z Jeho síly, z moci Ducha svatého a z Jeho Slova.

A proto se pojdme podívat do toho příběhu evangelia, který jsme četli. Pojdme se podívat, co tehdy v předvelikonočním období, ještě před tím, než byl Pán ukřižován, dělali vlastně všichni Židé. **Bylo krátce před židovskými Velikonocemi a mnozí z té krajiny přišli před svátky do Jeruzaléma, aby se očistili**. Tak to nařizoval Zákon. Mnozí tehdy přišli, s bázni před Bohem a brali to jistě velmi vážně. Ovšem jiní přišli jen pro to, aby zachovali tradici očišťování. Možná se tam ale našli i takoví, kteří to dělali jen pro to, aby je druzí nepomluvili, že tradici nezachovávají. I dnes to tak může být i u nás, když mluvíme o nějakých křesťanských tradicích. Dělat něco jen kvůli tradici, nebo jen proto, že si to okolí přeje. Jenže v tom předvelikonočním příběhu, který jsme četli, je zájem zúčastněných přeci jen zaměřen jinam než na očišťování. Víte na co? O tom se v tom příběhu evangelia mluví dále: **Když totiž stáli v chrámě, ptali se jeden druhého: „Co myslíte? Přijde na svátky?“** Všichni tehdy byli zvědaví na Ježíše a chtěli se s Ním setkat. Pro tehdejší lid byly takové svátky něčím velmi významným. Do Jeruzaléma přicházeli Židé ze všech končin. To byla velká sláva. A přestože tehdy ještě nebyl internet, ani žádná média, tak pověst o Ježíši se rozšířila velmi rychle. Pro skutky, které konal a pro slovo, které hlásal. Najednou ty jejich Velikonoce dostali úplně nový náboj! Novou šťávu. Najednou se těšili nějak víc. Protože Ježíš byl v té chvíli pro ně něco jako celebrita.

Na víkendovce s mládeží jsme hráli takovou poznávací hru, kdy jsme od druhých sháněli podpisy. Měli jsme sehnat podpis od někoho, kdo má rád špagety, nebo kdo rád jezdí na kole, kdo už se plavil na lodi, a jedna z těch kategorií byla, jestli se už někdo setkal s nějakou celebritou. Někteří takoví tam byli. Jaké to ale je, setkat se najednou s nějakou celebritou? Je to trochu šok, překvapení, zvlášť když to třeba nečekáte. Na jednu stranu je to možná zážitek, který ve vás zůstane, na druhou stranu si uvědomíte, že ten dotyčný je taky člověk, a že je to vlastně přirozené setkání. Nicméně Židé tehdy chtěli v Jeruzalémě vidět Ježíše a setkat se s Ním. **„Co myslíte? Přijde na svátky?“** Takto se ptali jeden druhého.

A co myslíte vy, bratři a sestry? Přijde letos Ježíš na vaše svátky? Přijde dnes Ježíš do chrámu? A tak bychom se měli ptát vždycky, když jdeme na bohoslužby. Setkám se Ním? **Přemýšleli jste, bratři a sestry, takto někdy o tom?** To by totiž pro nás měl být ten hlavní důvod, proč přicházíme o svátcích a nedělích na bohoslužby. Každá neděle je přece svátkem vzkříšení. A tak bychom se přece měli se Vzkříšeným setkat. Nebo ne? Nebo si jdeme na bohoslužby jen zazpívat, něco poslechnout, povykládat u dobré kávy? Nebo jdeme tam jen proto, abychom se setkali s někým, koho jsme dlouho neviděli, nebo pro to, že někomu potřebujeme něco vyřídit? Představte si sami sebe v roli nějakého tehdejšího žida, který se

trmácel několik dní do Jeruzaléma na svátky, kde měl velikou touhu se setkat s Ježíšem. Ale nakonec se s Ním nepotkal. Nějak se minuli. Buď všude přišel ten dotyčný pozdě, anebo příliš brzo. Netrefil správný čas. Jak mu asi bylo, když se pak zase trmácel domů? Byl zklamáný, smutný? Neuspokojený? Nenaplněný? Tak je to podobné, když při bohoslužbách mineme to nejpodstatnější. Když se mineme s živým Kristem. Kdy se to děje? Když jsme myšlenkami někde jinde. Když pořád někam spěcháme. Když tam jdeme z jiného důvodu, než se s Pánem Ježíšem setkat. Když Ho v modlitbě nepozveme do svého života. Když se nedovedeme před Ním ztišit.

Na druhou stranu takové setkání dvou není záležitostí jen toho jednoho. Pokud my nechceme, Pána nenalezneme. Ovšem pokud chceme, tak i On má svůj čas. V tom prvním čtení jsme četli, že se blížily jiné židovské svátky. **Svátky stánků.** A Ježíšovy bratři Mu řekli: „**Jdi odtud do Judska, aby tam tvoji učedníci viděli skutky, které činíš. Nikdo přece nezůstává se svými skutky v ústraní, chce-li být známý na veřejnosti. Činíš-li takové věci, ukáž se světu!**“ Co jim ale Ježíš řekl? „**Můj čas ještě nenastal,...**“ Nelze, bratři a sestry, manipulovat s živým Bohem, vždyť On je svrchovaný, svobodný, svatý. Nelze Bohu určovat jaká je naše vůle, jaká je naše představa. Lépe je naslouchat, jaká je Jeho vůle, ta Boží. Naslouchat, mít otevřené oči a vnímat. To přináší užitek.

Pro nás platí jiné Ježíšovo slovo z toho výroku: „**ale pro vás je stále vhodný čas.**“ Stále máme já i ty vhodný čas k tomu přicházet do společenství Božího lidu, přicházet do chrámu, očekávat a mít otevřené oči, uši i srdce, abychom se mohli setkat s Pánem. Jak? Pravděpodobně jinak, než jaká by byla naše představa. Pravděpodobně jinak, než že se nám zjeví. **Když jeho bratři odešli na svátky, tu šel také on – ale nepozorovaně, aby se o tom nevědělo.** Pán Ježíš, bratři a sestry, je i dnes tady, mezi námi, o svátku nedělním, ve společenství církve. Viděli jste Ho? Přišel nepozorovaně. Skrže Ducha svatého. A pokud se s Ním chceš skutečně setkat, musíš otevřít především chrám svého srdce. Protože to je to pravé místo setkání s živým Bohem. Otevři svůj chrám pro Krista, dovol Mu tam vejít a pak tam běž také ty. Tam Ho nalezněš. Kolikrát ses takto s Ním už setkal? A kolikrát jsi do svého srdce ani nevešel? Kolikrát jsi byl myšlenkami zcela někde jinde? Kolikrát jsi zůstal jen návštěvníkem bohoslužeb? Kolikrát si odcházel s nejistotou?

Ti, kteří Ježíše tehdy o svátku stánků hledali a nenašli, se stále jen ptali, **kde je?** U těch, kteří se s Ním nesetkali, zbyly jen domněnky a nejistota. **Bylo o něm mezi lidmi mnoho dohadů. Jedni říkali: „Je dobrý.“ Jiní říkali: „Není, vždyť svádí lid.“** A přitom Ho vůbec neznali. Nesetkali se s ním. Jak je důležité, bratři a sestry, osobně poznávat tuto Boží celebritu. Jak je důležité osobně poznat Pána Ježíše. Bez tohoto osobního poznání budeme mít pořád nějakou nejistotu. A domněnky, jestli je opravdu dobrý, milující, anebo jestli se na nás zlobí. Setkání s Kristem, bratři a sestry, přináší velikou radost. Člověk zjistí, že Pán Ježíš nepotřebuje být žádnou celebritou. Ale i kdybychom Ho chtěli takto označit, pak bychom byli překvapeni, jak je lidský, přátelský. Jak se nepovyšuje, a přitom je to králů král. Pán vesmíru, který se snižuje, aby tobě i mě ukázal, jak silná je Boží láska k nám.

A ještě závěrem několik slov, kde najdeme Pána. Tam, kde se v moci Ducha svatého zvěstuje a vykládá Boží slovo. V takovém slově Jej vždy naleznete. **Když už bylo uprostřed svátků, vstoupil Ježíš do chrámu a učil. Židé se divili a říkali: „Jak to přijde, že se vyzná v Písmech, když ho tomu nikdo neučil?“** Žádný učenec, žádná teologická škola, a přitom je to tak jasné a všechno do sebe zapadá. To umí Duch svatý. Tam, kde zvěstované Slovo dává život, tam, kde ukazuje cestu, tam, kde dává světlo a naději, tam, kde probouzí lásku a víru, tam, kde dává Boží pokoj, tam je přítomen živý Kristus.

Na víkendovce jsme měli takový větší papír a na něm otázku, jestli si dnes zahlédl Boha. A jak? A pokud ano, pak jsme to měli na ten papír napsat. Moc odpovědí tam nebylo, snad příště bude víc. Ovšem kdybych takový papír dnes po bohoslužbách vyvěsil na nástěnku, kolik by tam bylo odpovědí? Anebo by tam nebyla žádná? Pak bychom se minuli cíle. Pak by pro vás dnešní bohoslužby byly zcela zbytečné. Zamysleme se tedy a hledejme. A odpovídejme si. Nejlépe každý den. **Jak a kde jsem dnes potkal Ježíše?** Kristova přítomnost proměňovala tehdy a proměňuje i dnes! Jen je potřeba mít touhu se s Ním setkat a jít si za tím. Ovšem také na Něho čekat. On má svůj čas, tak nechoď pozdě a ani nespěchej pryč. A nebuď myšlenkami jinde. A otevři chrám svého srdce. A sám tam také vejdi. Pak Pána Ježíše jistě nemineš. Amen.

Slovo poslání: Efezkým 1, 17-19

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 706